

LBRIS

We know
books

R.L. KILLMORE

Enigma de la Daffodil Inn

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Morgan*Sâmbătă*

Să se consemneze faptul că Morgan Vanessa Taylor nu era genul care să prefere găzduirea unor manifestări extravagante, cu atât mai puțin cele în care întregul oraș e invitat în curtea casei tale. Dar, când părinții tăi sunt proprietarii celei mai pitorești pensiuni ce oferă priveliști relaxante asupra unui nesfârșit câmp de narcise de o uluitoare frumusețe, nu ai de ales decât să memorezi textul de prezentare, să strângi din dinți și să te conformezi.

Jubileul Narcisei, Festivalul Anual de Primăvară din Cinnamon Falls, era cea mai proastă idee pe care părinții ei o avuseseră vreodată. Mama ei pretinde că lui Morgan îi plăcea în copilărie, ba chiar era emoționată, dar pe atunci Morgan ar fi fost de acord și că pământul era plat dacă așa i-ar fi spus mama ei, în special dacă asta însemna că îi acordase atenție pentru mai mult de cinci minute legate.

Pentru un străin, Jubileul Narcisei arăta ca orice alt festival dintr-un oarecare orașel din America, dar, pentru locuitorii din Cinnamon Falls, jubileul însemna că primăvara se ținuse de cuvânt și sosise, caldă și aurie. Era un pretext să te lepezi de frigul iernii și să ieși din casă, să sorbi limonadă și să postezi fotografii pitorești pentru aceiași zece fani.

Cei mici se pierdeau în labirintul de gard viu sau căutau ouă de plastic în spatele tufişurilor de iarbă artificială, în vreme ce toți ceilalți se bucurau de muzica live, vânzătorii locali și de vedeta spectacolului: o grădină de narcise galbene și albe care se întindea cât vedeai cu ochii.

Totul a început cu o simplă invitație, în urmă cu treizeci de ani, când familia Taylor a plantat narcise în grădina întinsă din spatele fermei proaspăt renovate și transformate în pensiune. Afacerea lor a însemnat un nou început pentru familia Taylor, care a răspândit vestea în lung și-n lat pentru a sărbători venirea primăverii. Lumea a venit și, de atunci încolo, a tot continuat să vină.

Tatăl ei, Wesley Taylor, lucrase toată viața în domeniul hotelier. Când era tânăr, servise în verile fierbinți băuturi reci femeilor cochete în vârstă de la Cinnamon Crest Country Club din Asheville. De-a lungul anilor, avansase la ajutor de ospătar pentru micul-dejun, apoi ospătar. Clienții i-au lăudat atât de mult munca, încât a fost promovat ca asistent la recepție, apoi manager, unde a petrecut mare parte din carieră, până când i-a venit ideea trăsniță să deschidă o pensiune proprie.

După cum se spune, când părinții lui Morgan au auzit că o proprietate de pe malul râului de la periferia orașului Cinnamon Falls era de vânzare, au profitat de ocazie și au cumpărat-o. Cu economiile strânse de amândoi, au cumpărat fără să ezite un teren neîngrijit pe care se găsea o cocioabă dărăpănată ce fusese de mult abandonată.

Au fost necesari ani de trudă, multe nopți pline de lacrimi și strigăte, dar Daffodil Inn pe care Cinnamon Falls îl știa acum era idolul părinților ei; un simbol al muncii grele de-o viață cuprins în optzeci de acri de vegetație deasă ce fuseseră transformați într-o proprietate fermecătoare, învecinată cu un câmp de narcise ce se întindea pe malul liniștit al râului.

Nașterea lui Morgan, oricât de emoționantă ar fi fost, a pălit în comparație cu bucuria nestăpânită din ochii tatălui ei când pensiunea s-a deschis, în sfârșit, la câteva luni după nașterea ei. Morgan nu-și amintea inaugurarea, pentru că dormea buștean în brațele mamei ei, dar văzuse (și ștersese de praf) fotografia comemorativă aproape în fiecare zi din viața ei. Stătea mândră în camera cea mare, deasupra șemineului din cărămidă, încadrată într-o ramă aurie ornamentată. Nu exista nimic mai important decât hanul, nici măcar propria lor fiică, dacă era s-o întrebi pe Morgan.

De-a lungul anilor, avuseseră loc multe meciuri de fotbal, întreceri între echipele de dezbateri și competiții de dans de la care părinții ei lipsiseră (sau pe care în mod convenabil le uitaseră) pentru că erau ocupați cu hanul. Mereu era ceva de lucru; paturi de făcut, lenjerie de spălat, mâncare de servit, polițe de șters de praf, buruieni de smuls și iarbă de tuns. Nu era niciodată timp și pentru ea, și pentru pensiune. Naiba să ia amintirile prețioase ale copilăriei!

Oricât de mult ar fi urât Daffodil Inn pentru că înjumătățise atenția părinților ei, mai știa și că era de datoria ei să-i ajute. Așa că, atunci când îi cerură să-și anuleze planurile îndelung așteptatei vacanțe de primăvară împreună cu Nia, cea mai bună prietenă a ei, își petrecu fără tragere de inimă săptămâna la han, pregătind, în schimb, jubileul.

În fiecare an, Jubileul Narcisei transforma curtea din spate a lui Morgan într-un mozaic de corturi verzi, galbene și albe ce fluturau în adierea vântului ca niște petale dansând în soare.

Anul ăsta nu avea să fie diferit. Familia Taylor nu s-ar fi putut ruga pentru o vreme mai bună. Soarele auriu alungase răcoarea iernii și Morgan era bucuroasă că își luase cămașa cu mâneci trei sferturi.

Privea cum copiii țipau, cu degetele lipicioase și ochii larg deschiși, cu obrazii pictați cu narcise, fluturi sau aripi de zână.

Mirosul caracteristic al rulourilor cu scortişoară după vechea rețetă a lui Rosie se amesteca în aer cu gustul dulce de floricele, aluat prăjit în ulei și aroma dulce-acrișoară a fumului de grătar. În depărtare, Rodney McIntire and the Macs, cea mai iubită trupă de folk din Cinnamon Falls, cânta o veche melodie clasică, în vreme ce părinții stăteau pe șezlonguri, depănând amintiri.

Morgan își băgă capul într-un cort gol de lângă afumătoarea lui Benny Johnson. Proprietarul de la BBQ Joint afumase toată ziua niște coaste apetisante. Ștergându-și fruntea cu dosul palmei, Morgan trase adânc aer în piept, inhalând în egală măsură fum și stres. Era o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta; pentru o scurtă și binecuvântată secundă, o scăpa de mulțime și de mama cicălitoare. Își aranjă ecusonul laminat în formă de narcisă agățat de gât cu un lanț și cercetă terenul festivalului din locul unde stătea. Totul părea să meargă bine.

„Doar câteva ore“, își spuse în minte.

– E un semn bun că nimeni nu te strigă și nu întreabă unde e prelungitorul? Nia Bennett apăru lângă ea, cu ochelarii de soare în creștetul capului, ținând în mână două sticle reci ca gheața de limonadă. Se opri brusc. Îmi pare rău, te ascundeai?

Nia apărea întotdeauna în cel mai nepotrivit moment – dându-și seama de asta puțin prea târziu. Fuseseră prietene încă din clasa întâi, când Morgan se înscrișese la Școala Elementară Morningstar, și de atunci erau nedespărțite. Supraviețuiseră morții complicate și traumatice a celei mai bune prietene comune, Sienna, și a mamei ei, Rosie, și erau pe cale să pornească împreună într-o nouă aventură: nunta Niei cu șeful poliției din Cinnamon Falls, Jesse Shaw.

Astăzi, Nia își strânsese în coadă de cal buclele proaspăt vopsite în nuanțe ca mierea, cu cerceii de aur strălucind în razele de soare pe când își înclină capul cu un zâmbet atotștiutor, pricepând, în sfârșit. Rochia ei lungă acoperită de narcise galbene

flutura la adierea vântului și șortul de vânzătoare imprimat cu logoul The Cinnamon Scoop încă avea o urmă vagă de înghețată de scortişoară uscată de la conurile pe care le servise toată dimineața. Era frumoasă într-un fel încrezător și relaxat. Nia nu trebuise, de altfel, niciodată să se străduiască prea tare pentru a primi atenție sau pentru a fi acceptată. Morgan admira faptul că ea știa exact cine era și nu irosea energie pentru a căuta validare.

– Nu mai e cazul, mormăi Morgan, înșfăcând una dintre sticle de la Nia și răsucindu-i capacul nerăbdătoare. Că nu mă caută nimeni e ori un semn bun, ori un semn al apocalipsei. Ridică sticla spre cea mai bună prietenă a ei, în semn de mulțumire tăcută. Am alergat pe aici ca o găină fără cap încă de la răsăritul soarelui. Aveam nevoie de asta.

– Ai reușit din nou, spuse Nia privind la verdele din jurul lor cu un zâmbet mândru. S-ar putea să fie cel mai bun jubileu de până acum.

Morgan deschise gura pentru a refuza complimentul, când observă o mișcare în afara cortului; ascunzătoarea ei era în pericol de a fi descoperită. Lângă cabinele de jocuri, William Reed stătea în spatele fiicei sale, Angel, ajutând-o la concursul de baschet. Mâna lui o călăuzea cu blândete pe a ei, cealaltă mână ținându-se de cadrul jocului. Când mingea lui Angel se ridică prea sus și ricoșă din margine, Will îi dădu operatorului încă un dolar și o lăsă să încerce din nou. Expresia hotărâtă a lui Angel îi topi inima lui Morgan.

Nia îi urmări privirea.

– Ar trebui să te duci să vorbești cu el.

Morgan pufni, ferindu-și ochii.

– Ai înnebunit. Angel e în clasa mea de la grădiniță.

– *A fost* în clasa ta, preciză Nia. Acum, e în clasa a doua și asta înseamnă că poți să-l ataci, adaugă Nia zâbind. Haide,

trebuia să vezi cum te privea în timpul străngerii de fonduri de primăvară de la școală, săptămâna trecută.

– Se uita la masa cu gustări, mormăi Morgan.

– Crede-mă, nu negreșe l-au băgat în transă.

Simțind că roșește, Morgan bău cu sete din limonadă. Ochii i se îndreptară din nou spre Angel pe când fetița chicotea, întinzând mâna să primească un unicorn albastru de la operatorul jocului. Era prea scundă, așa că Will îi dădu jucăria fiicei sale cu un gest exagerat, făcând o plecăciune adâncă. Angel își ridică trofeul în aer scoțând un strigăt victorios de luptă.

O femeie mai în vârstă se apropie, cu o claiă de păr roșu ondulat prins într-o parte și un zâmbet de mândrie profundă în ochi. Eleanor Langford. Stătea la Daffodil Inn de luni și era întotdeauna impecabil îmbrăcată, ca și cum viața era un podium. Azi purta un chimonou fluid cu motive florale și cu volane spectaculoase ce se târau pe pământ când mergea. Morgan putea ghici cu ochii închiși un model Frankie Templeton. Era un afiș uman pentru The Velvet Fox Boutique.

Mâna plină de bijuterii a lui Eleanor strângea la piept o ceașcă delicată de ceai ca și cum ar fi fost un lucru prețios și Morgan voia să creadă că era ceaiul ei de mușețel zilnic, dar, cunoscând-o pe Eleanor, putea fi doar vodcă. Angel îi arătă premiul lui Eleanor, care scoase un icnet de încântare și i se alătură fetei unduindu-se într-un dans victorios.

– Trebuie să termin de explicat asta lui tata. Nia atinse ecranul telefonului, aducând-o pe Morgan în prezent. Nia numără pe degete. Apoi mă duc acasă să fac un duș și să trag un pui de somn, în ordinea asta. Știi cât de tare îmi place să ignor alarbele când dorm, așa că s-ar putea să întârzii puțin la Petale și Promisiuni.

– Sper că sfertul academic, strigă Morgan după ea pe când se îndepărta.

– Evident! răspunse Nia. Păstrează-mi un rulou cu scortişoară și – făcu mâinile căuș la gură – păstrează un dans pentru flăcăul ăla atrăgător. Arată nu chiar subtil spre Will în dosul mâinii făcute căuș. Morgan rezistă impulsului de a-i arăta degetul mijlociu prietenei sale, în caz că se uita vreun copil. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca asta să ajungă la urechile mamei ei.

Restul după-amiezii trecu fără vreun incident și, în ciuda faptului că era singurul responsabil de durerea ascuțită și intensă din fundul lui Morgan, Jubileul Narcisei ajunsese la ultimul act, dansul Petale și Promisiuni.

Dansul începu chiar când soarele apunea după copaci, aruncând o strălucire diafană peste câmpiile de narcise. Adevărata magie se petrecea noaptea, sub un cer împânzit de stele, transformând curtea din spate în ceva ieșit parcă din acele reviste scumpe de amenajări interioare.

Corturile, mesele și scaunele fură luate de acolo și peste iarba moale se instală un ring de dans improvizat; muzica, un amestec de muzicieni locali și vechi înregistrări, se revărsa peste pajiște, amestecându-se cu râsul relaxat al perechilor îndrăgostite și cu clinchetul delicat al paharelor de cocktail.

„Poți să faci asta“, își spuse Morgan. „E doar un alt jubileu. O să se termine în...“ Se uită la cadranul ceasului său smart. Timerul din colț îi spuse că trecuseră doar douăzeci și două de minute de la începerea dansului și ea deja trecuse peste asta. Respiră adânc, purificator, așa cum îi spuneau să facă meditațiile de noapte pe care adormea, pentru a-și calma galopul inimii.

În mod obișnuit, lui Morgan i-ar fi plăcut acest moment din noapte. În doar câteva ore, ziua asta infernală de care se temuse încă de la începutul anului avea să se termine. Putea să revină la viața ei normală și să doarmă în patul ei fără ca mama să-i dirijeze fiecare mișcare, așa cum, era sigură, prefera Vanessa.

Cu timpul, Morgan se obișnuise cu răceala mamei ei. Nu era ca și cum, de când Morgan se mutase în cealaltă parte a orașului, la casa ei, Vanessa o căutasă vreodată s-o întrebe ce mai făcea, decât dacă era ceva legat de afacere. Morgan ar fi putut să fugă și să se alătore unui circ în rol de femeie cu barbă și mama ei ar fi comentat distrasă la telefon: „Ce drăguț“.

Vanessa Taylor nu era chiar rea. Își arăta dedicarea prin muncă. În mintea ei, munca însemna acțiune. Acțiunea producea rezultate și nu avea timp pentru chestiuni banale precum afecțiunea.

Morgan se urcă în foișorul ce ar fi trebuit dărâmat cu ani în urmă. Era bătrân ca pământul pe care stătea – vopsea scorjită, jupuită de salinitatea râului, cuie rebele ieșind ici și colo – dar mama ei era neclintită în hotărârea ei de a păstra „farmecul vechi“ al pensiunii, orice ar fi însemnat asta. Tălpile lui Morgan țipau în pantofii ei cu platformă și cu tocuri de doisprezece centimetri și stomacul se ruga să scape din corsetul cu care se luptase mai devreme. Îi ținea sânii ridicați până la nas în rochia fără bretele, așa că merita un sacrificiu.

Se așeză pe banca de lemn, se întoarse și își puse mâna pe margine, cu grijă să nu prindă vreo așchie, pentru a vedea mai bine râul ce curgea sub ea, blând și netulburat, până când ajungea la ocean, după mulți kilometri.

Un cor de greieri și broaște își cânta balada nocturnă, făcându-i o serenadă, în vreme ce țânțarii depuneau eforturi să se ferească de reflexele ei rapide. Era neobișnuit de cald pentru aprilie, o căldură apăsătoare, dar râul din apropiere îi oferea o adiere binevenită, ca un sărut furat de la un iubit.

Privind spre orizont, nu putea să-și dea seama unde se sfârșea râul și se unea cu cerul. Mici sfere albe punctau cerul nopții, creând un caleidoscop de constelații pe care Morgan le știa pe dinafară pe când era la școală. Acum, arăta ca o hartă complicată pe care n-o putea desluși. Stelele se reflectau în apă ca bancuri

de pești bioluminiscenti, înotând departe de Cinnamon Falls. Morgan își dori să plece cu ei.

Sorbi din paharul aburit din mână, o margarita cu căpșuni, multe căpșuni terciuite și multă tequila. Înghiți cu sete, gata să termine băutura dintr-o singură sorbitură. O bucată de căpșună i se rătăci în gură și îi ajunse în gât ca o rachetă termoghidată.

Morgan se aplecă, forțând o tuse care o făcu să lăcrimeze. În cele din urmă, scuipea căpșuna criminală, care ateriză cu un pleoscăit lângă o pereche de pantofi cu talpă rigidă așezați la intrarea în foișor.

Prin ochii înlăcrimați, Morgan îl măsură din cap până în picioare pe bărbatul din fața ei. Pantofi negri, eleganți, din piele de șarpe, ieșeau de sub o pereche de jeansi de culoare închisă cu manșetă, ce i se întindeau pe coapse într-un fel ce o făcu să saliveze – și nu din cauză că era cât pe ce să se sufocă.

Ce noroc avusese să se înecă când cel mai grozav bărbat din Cinnamon Falls stătea în fața ei, strângând în mână un buchet perfect de narcise crem și galbene, preferatele ei. William Reed era genul de bărbat chipeș cu care Morgan nu mai avusese de-a face până atunci. Într-un oraș mic, majoritatea bărbaților fuseseră adjudecați încă de când erau în scutece. Will nu era localnic, slavă Domnului, mutându-se din Macon, din câte auzise ea, și se zvonea, în mod suspect, că era neînsurat.

Avea un tricou negru la baza gâtului vârat în spatele unei curele din piele de șarpe asortate la pantofi. Morgan, o femeie care era adepta potrivirii culorilor intense, îi aprecie efortul. Un sacou mov îi stătea pe umerii atletici, aproape strălucind sub lumina lunii, și, chiar și pe sub țesătura groasă, se vedeau mușchii sculptați de ani de muncă intensă și istovitoare în curte.

Expresia lui se schimbă din preocupată în amuzată pe când buzele pline, incredibil de bune de sărutat, se lățiră într-un zâmbet ce dezveli două rânduri de dinți uimitor de albi. Buclele lungi erau strânse într-o coadă de cal, făcând ca tenul lui

alb să fie vedeta spectacolului. Nasul mic se încreți de amuzament și ochii căprui, blânzi, o făcură pe Morgan să se îmbujoreze de stânjeneală.

Era prudentă cu Will, păstrând lucrurile prietenoase și superficiale. N-ar avea, cu siguranță, curajul să îl întrebe dacă era disponibil. Nici măcar nu arăta ca un tip care să se implice într-o relație. Un bărbat atât de arătos era, cu siguranță, asaltat de femei care abia așteptau să pună mâna pe el. Nu avea să fie una dintre femeile alea disperate pentru o privire sau un zâmbet, chiar dacă în realitate putea fi aleasă președinta fan clubului său.

În afară de asta, prietenia era ceva la care Morgan excela; era domeniul ei. Poveștile de dragoste încurcate, ca din basme, erau pentru altcineva, cineva mai blând și mai puțin complicat. Morgan se împăcase cu statutul său de cea mai bună prietenă amuzantă în povestea de dragoste a tuturor celorlalți. Era mai ușor așa, păstrându-și dragostea adânc îngropată în cel mai liniștit cotlon al inimii, unde strângea toate lucrurile după care nu îndrăznea să tânjească *prea* mult.

– Sunt pentru mine? întrebă Morgan cu glas răgușit. Clipi, alungându-și cele câteva lacrimi ce-i scăpaseră, și se îndreptă, inspirând lacom aerul prețios.

Will se uită înspre florile uitate, îndreptând cele câteva petale boțite.

– Da, răspunse el timid și o ușoară roșeață îi coloră obrajii. Aveam de gând să... scuze, te simți bine?

– Da, răspunse Morgan, așezându-și băutura lângă ea. Nu știam că fructele astea sunt așa însetate de sânge.

El zâmbi.

– O să țin minte să termin cu căpșunile.

Își băgă mâna liberă în buzunarul de la jeansi, legănându-se pe călcâie. Morgan făcu semn spre flori.

– Scuze, spuse el pentru a doua oară.

Făcu un pas spre ea și pantoful i se poticni în ceva. Se aplecă în față, pierzându-și echilibrul.

Se dădură cap în cap, lovitura trimițând o undă de durere ce răsună prin creierul lui Morgan, amețind-o. Văzu stele și scoase un oftat de durere când trupul solid al lui Will se ciocni de al ei.

Împleticindu-se în spate, Morgan se apucă disperată de balustradă să-și recapete echilibrul. Banca de lemn o înțepă prin țesătura rochiei mov; așchii îi pătrunseră în pielea catifelată a coapselor. Florile zburară din mâinile lui Will, peste balustradă, și căzură în râu.

Will ateriză deasupra ei, brațele lui solide blocându-i trupul sub al lui. În alte împrejurări, Morgan ar fi întâmpinat cu bucurie o astfel de întâlnire cu Will, dar, ca de fiecare dată în viața ei, lucrurile *trebuiau* pur și simplu să meargă prost.

– Îmi pare foarte rău! spuse Will cu răsuflarea întretăiată, ridicându-se. Întinse mâna și o trase pe Morgan în sus atât de repede, că ea trebui să se sprijine de pieptul lui puternic, căci o luă amețea.

Nu-i scăpă faptul că fețele lor erau foarte apropiate; gurile perfect aliniată. Dacă Morgan ar fi o prințesă dintr-o carte de basme, prințul ei fermecat s-ar apleca în față, pregătit pentru un sărut, muzica s-ar auzi mai tare în vreme ce artificii ar exploda în depărtare, scaldându-le trupurile în lumini sclipitoare. Dar Morgan nu era Cenușăreasa.

Se scutură de praf și își ridică privirea spre el, îngrozită.

– Măcar suntem la egalitate în ce privește momentele stânjenitoare.

Will se uită spre ea cu o sclipire poznașă în ochi. Trecuse un an de când Morgan nu mai era educatoarea fiicei lui. Dar ea recunoștea acea privire de la mare distanță. Era aceeași expresie pe care i-o arunca Angel când era pe cale să deranjeze întreaga clasă.

– Hai să vedem dacă putem avea succes și a doua oară!

Will o luă pe Morgan de bărbie, îndreptându-și buzele spre ale ei.

Timpul se opri.

Toate celelalte gânduri neliniștite îi ieșiră din cap: petrecerea asta tâmpită, picioarele care o dureau și coapsele sângerânde păreau niște lucruri banale în clipa asta.

Cântecul broaștelor atinse un crescendo și Morgan se întrebă, doar pentru o secundă, dacă viața ei era într-adevăr pe cale să devină ca desprinsă dintr-un roman de dragoste. Will se apropie, închizând ochii, și picioarele lui Morgan se făcură piftie. Era la câțiva centimetri distanță... doar o respirație prinsă între cele două guri care așteptau...

Un țipăt spulberă noaptea, animalic și gutural, trimitând un fior de-a lungul șirei spinării lui Morgan ca un trăsnet. Se despărțiră, momentul lor romantic dispărând în adierea vântului.

Morgan întâlni ochii panicați ai lui Will și, fără vreun cuvânt, ieși în fugă din foisor, coborând treptele dintr-un salt, și se îndreptă în goană spre Daffodil Inn.

– Morgan! o strigă Will. Așteaptă!

Frânturi de conversații trecură pe lângă ea pe când se strecură prin mulțimea de spectatori ce priveau cu expresii curioase și îngrozite. Ajunse în mijlocul mulțimii, unde cu săptămâni în urmă fusese înălțat labirintul din gard viu, mulțumită lui Will și tatălui său, proprietarul firmei Reed & Roots, cea mai bună firmă de peisagistică din Cinnamon Falls. Morgan pretindea că nu se uita la Will de la fereastra etajului al doilea pe când acesta muncea fără cămașă și asudat sub soarele de aprilie, prinzând tufișurile de gard viu în pământ unul câte unul pentru a construi tapiseria complicată a vegetației.

– Ce este? întrebă ea mulțimea adunată la marginea labirintului.

Caleb Brewster și un grup de elevi din ultimul an de la liceul din Cinnamon Falls stăteau acolo, albi la față. Lângă ea, Will sosi cu răsufierea întretăiată, căutându-și fetița prin mulțime.

– Angel! strigă el, acoperind murmurale mulțimii ce deveneau din ce în ce mai puternice cu fiecare secundă ce trecea.

Apoi, Morgan primi cea mai rea veste a serii. Caleb arătă cu degetul tremurând în direcția labirintului.

– Domnișoară Morgan, e cineva acolo... mort.

CAPITOLUL 2

Will

Opt ore mai devreme

La fel ca în orice dimineață răcoroasă de sâmbătă, William Romeo Reed se găsea afundat până la coate în pământul umed, în exteriorul serei tatălui său. Soarele își răspândea razele pe un cer palid, aruncând sclipiri în iarba udă de rouă, în vreme ce un vesel cor de măcăleandri intona un cântec suav. În spatele lui, ușa cu plasă scârțâia la fiecare adiere a vântului, purtând slaba dulceață a caprifoiului agățat de gard. Will își suflecă mai mult mânecele, cu antebrațele mânjite de pământ, lucrând cu o tăcută satisfacție lângă Gașca Cultivatorilor – o jumătate de duzină de adolescenți de la liceul din Cinnamon Falls care aveau nevoie de un loc unde să-și consume energia fără a intra în belele.

Cu mai mult sau mai puțin efort, ei înlăturară buruieni-le de pe sol, mai interesați să-și dea coate decât de pământ. Programul, organizat sub egida afacerii familiei, Reed & Roots Landscaping, nu era doar despre plantarea roșiilor și plivitul buruienilor. Era despre supraviețuire. Și, pentru unii băieți, era prima dată când vedeau ceva ce creștea datorită lor, nu în ciuda lor.

Will abia termină de pus un șir de araci pentru roșii, când auzi vocea târăganată familiară a tatălui său venind dinspre parcela alăturată.

– Asta de aici, spuse Calvin, arătând spre un grup de tulpini înalte încununat de flori în formă de clopot, roz și violet, este degetariță. Frumoasă, nu-i așa? Atrage albine, păsări colibri și tot soiul de polenizatori. Dar ascultați-mă bine, să n-o atingeți! E otrăvitoare dacă e manipulată în mod greșit.

Will își șterse mâinile mânjite de pământ pe pantaloni și privi cum unii dintre băieți să dădeau cu un pas înapoi, impresionați, dar precauți. Calvin continuă, vorbind despre irigații, și Will surprinse privirea lui Caleb Brewster, aflat în spatele grupului.

Era înalt pentru 16 ani; slab și vânos, creștea ca o buruienă. Pe față ațuia permanent o încruntătură, ca o mască cu care se obișnuise prea mult. Unchiul său, fostul șef al poliției din Cinnamon Falls, Vernon Prescott, avusese aceeași expresie. După ce Vernon fusese demascat, concediat și condamnat pentru rolul său în mușamalizarea uciderii Siennei și a lui Rosslyn Rose, Caleb o luase razna. De la copilul preferat al celor din Cinnamon Falls ajunsese proscrisul orașului. Copiii de la școală șușoteau pe la spatele lui și chiar și pe față. Unii spuneau că avea să ajungă exact ca unchiul lui, că era o trăsătură de familie.

Zvonurile păreau a avea un dram de adevăr, pentru că el se împrietenise cu tipi din Atlanta care apăruseră în oraș cu mașini tunate și lanțuri groase. Will trăia acolo de suficient timp încât să știe că cei de genul lor nu pierdeau timpul prin zonă de dragul peisajului. Caleb era băgat într-o treabă dubioasă și Will se străduia din răspuțeri să-l scoată din povestea asta.

Nu era de ajutor că mama lui Caleb, Rhonda, aproape că-l încolțise pe Will în frizeria Bones' Barbershop iarna trecută, cu lacrimi în ochi, rugându-l să găsească ceva, orice, să-l țină în siguranță pe băiatul ei și departe de necazuri. Așa ajunsese Caleb în Gașca Cultivatorilor.

Primele dăți nu scosese aproape nici un cuvânt. Dar Will văzu cât de atent asculta, cum zăbovea lângă plante mai mult decât ceilalți. Will știa că încă exista ceva bun în el; ceva real.